

LUẬN LẬP THỂ A TỶ ĐÀM

QUYỂN 8

Phẩm 23: ĐỊA NGỤC

1. ĐỊA NGỤC CÁNH SANH (Địa ngục chết đi sống lại)

Phật Thế Tôn chứng thấy:

*Đời quá, hiện, vị lai,
Chúng sinh sinh trở lại,
Sống chết và luân chuyển,
Các nghiệp không hư dối,
Có quả báo không mất,
Tùy thời, xứ thành thực.*

*Bậc Thánh trí tự biết,
Thế Tôn đều chứng thấy,
Thành tựu các pháp nhẫn,
Cù Đàm biết thuyết này*

*Tám loại đại địa ngục:
Cánh sanh và Hắc thằng
Sơn khải, hai Khiếu hoán,
Hai Thiêu Nhiệt lớn, nhỏ
Và Đại A-tỳ-chỉ*

*Tám địa ngục như vậy
Phật nói: khó thể qua
Người ác thường đầy khắp
Mỗi ngục mười sáu ngăn,
Bốn góc và bốn cửa
Mỗi phần đều bằng thẳng
Chiều cao trăm do-tuần,
Bốn phương trăm do-tuần;*

*Có thành sắt vây quanh,
 Lưới sắt che ở trên,
 Dưới đất đều là sắt,
 Lửa rực cháy đầy khắp
 Đốt người ác đáng sợ,
 Thường cháy không thể gần.
 Người thấy sờn gai ốc,
 Thống khổ không thể nhìn.
 Nay ta sẽ vì người
 Tuân tự nói như pháp
 Một lòng nghe cung kính
 Về những điều ta nói.*

Có một địa ngục tên là Cánh Sinh, tất cả đều làm bằng sắt, ngày đêm thiêu đốt, thường có ánh lửa dài rất nhiều do-tuần, rộng cũng như vậy. Tội nhân trong đó, ngục tốt cầm chân treo lên trên, đầu quay ngược xuống, dùng rìu chặt ra như ngục Hắc Thăng. Lúc bị chặt ra rồi chỉ còn xương nối liền với nhau bằng gân, tuyệt dứt đường sống và phải tạm chết, ngục tốt ném vào chỗ khốn khổ lớn nhất. Lúc ấy gió lạnh thổi đến liền sống trở lại. Nhờ gió này nên da thịt trở lại bình thường. Lúc ấy, móng tay tội nhân tự dài nhọn ra như kiếm và cùng khởi oán tâm với đồng loại, lại suy nghĩ như vậy: “Lúc xưa, người này đã bị ta làm ác như vậy, cho nên nay ta trước tiên phải nhanh chóng giết hại kẻ này”. Người kia khởi tâm oán thù cũng lại như vậy, lại vằm chặt lẫn nhau nát bẩy như bụi. Người ở địa ngục này chịu sự tàn hại lẫn nhau như vậy. Nỗi khổ tội cùng, bền bỉ khốc liệt khó có thể chịu được, cho đến nghiệp ác thọ dụng chưa hết, thì cầu chết không được. Vì hành nghiệp gì mà sinh quả báo này, khiến cho các chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Xưa kia ở trong loài người, nhiều người nữ cùng lấy một người chồng nên luôn sân si, đố kỵ lẫn nhau; rất nhiều người nam cùng tranh một người nữ nên sanh tâm oan gia; hoặc tà dâm vợ người khác; hoặc tranh giành ruộng vườn, xe cộ... hoặc vua hai nước cùng tranh nước láng giềng; hoặc cướp trộm tiền của người nên bị người ấy trừng trị, cùng kết oan gia như người ở chiến trận, tàn sát lẫn nhau. Đã kết oan gia chưa được giải quyết thì ôm mối thù này mà chết, do nghiệp báo này nên thọ sinh ở trong đó, đã sinh trong đó thì thọ dụng vô số quả báo ác nghiệp. Vì nghiệp nhân gì mà làm cho các tội nhân tàn hại lẫn nhau? Vì xưa kia ở trong kiếp người, lại cầm dao kiếm, gây gộc... chặt chém mạng chúng sinh, cho nên thọ báo chém chặt ở trong đó. Lại nữa, vì tội gì mà bị

gió lạnh thổi đến thì sống lại? Vì xưa kia nuôi dưỡng các loài: bò, nai, heo, dê, gà, vịt ăn uống được béo tốt, được nhiều thịt rồi lại đem đi giết ăn. Do nghiệp này nên chiêu cảm quả báo gió lạnh kia thổi đến làm cho tạm sống trở lại. Vì nghiệp báo gì mà sinh móng tay dài nhọn như kiếm? Vì xưa kia ở trong kiếp người, đưa dao gậy cho người, bảo người làm như vậy: “Các người hãy đến chỗ ấy... châu, quận và các huyện ấp ấy... giết người hoặc giết súc vật, làm việc sát hại”. Do nghiệp này nên sinh móng tay như kiếm. Vì sao địa ngục này gọi là Cánh Sanh? Tội nhân ở khởi ý nghĩ này: “Nay ta lại sanh thân như cũ” nên gọi là Cánh sanh lại nữa, địa ngục này vốn gọi là Cánh Sanh. Lúc ấy Thế Tôn muốn nói rõ nghĩa này nên thuyết kệ:

*Trong địa ngục Cánh Sanh:
 Đầu dưới, chân ở trên,
 Ngục tốt cầm búa rìu...
 Treo lên tùy ý chặt.
 Lúc bị chém chặt xong,
 Chỉ còn đồng xương tàn,
 Máu, thịt, da, gân mạch...
 Sinh trở lại như cũ.
 Móng tay nhọn như kiếm,
 Do nghiệp tự nhiên sinh
 Tùy tâm sân, oán xưa,
 Mà chém chặt lẫn nhau.
 Chịu chém chặt nhau xong,
 Gió lạnh lại thổi vào,
 Nghiệp cảm gió, đấu tranh
 Sanh tất cả phần thân
 Như Lai-Nhân Thiên Sư
 Thấy như thật việc này,
 Nên nói ngục Cánh Sanh,
 Nơi người tạo ác ở.*

2. ĐỊA NGỤC HẮC THĂNG

Lại có địa ngục tên là Hắc Thằng, tất cả đều làm bằng sắt, ngày đêm lửa thiêu đốt, thường đổ hừng hực, chiều dài rất nhiều do-tuần, rộng cũng như vậy. Tội nhân trong đó bị ngục tốt đem đánh khiến cho ngã xuống đất, rồi dùng rìu chặt, như hình phạt ở Hắc Thằng, hoặc chặt làm tám mảnh, hoặc làm sáu mảnh, hoặc làm bốn mảnh. Có các tội

nhân từ chân đến cổ, đầu bị chặt bằng rìu dài như từng lóng mía. Người ở địa ngục này chịu sự hành hạ chặt chém như vậy. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong ấy? Xưa kia ở trong loài người, họ cũng làm nghiệp như vậy, tùy theo luật chế và mức hình phạt trong một thời đại nào đó mà họ làm việc giết hại, hoặc bảo người giết hại, như những trọng hình, chặt tay, chặt chân, hoặc cắt thịt sau lưng, hoặc cắt hai đùi, hoặc cắt năm lạng, hoặc cắt mười lạng. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó, đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Ở trong đó, có lúc ngục tốt chửi mắng, tội nhân sợ hãi chịu tội, chẳng dám động đậy, có lúc vô lượng tội nhân với tâm rất hoảng hốt, có lúc đứng lạng như rừng cờ, có lúc mặc áo sắt, cà sa sắt, lửa thường thiêu đốt hừng hực, vô lượng nghìn vạn áo sắt đỏ. Có lúc áo trên không bay xuống, các tội nhân la hét thất thanh: “Áo đến, áo đến...”. Áo đã đến rồi thì tùy theo mỗi người mà bị quấn vào, da thịt gân cốt đều bị cháy rụi. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người thường cầm roi gậy đánh đập chúng sinh, hoặc dùng gậy da, hoặc dùng roi mây, hoặc dùng đuôi cá tra tấn chúng sinh. Lại có kẻ xuất gia phá giới thọ dụng áo quần và khăn đai của dân chúng. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Lại có tội nhân bị ngục tốt lột da từ chân đến cổ thì dừng, lớp da vẫn còn dính mà không lìa ra được; lại có ngục tốt lột da từ cổ đến chân rồi dừng mà không lìa lớp da ấy ra được; hoặc có tội nhân bị lột da từ cổ đến thắt lưng thì thôi; có người bị lột từ thắt lưng đến chân thì dừng, làm cho các tội nhân phải mang lớp da dính trên thân; lớp da này rủ xuống đến đất, tự mình và người khác dẫm đạp lên, đau khổ quằn quại khó thể tả nổi. Ví như người mặc áo quần mà ngang dọc dài ngắn không thể gọn gàng, lớp da ở trên thân tội nhân ấy cũng vậy. Tội nhân ở địa ngục này chịu hình phạt lột da. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết

cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh phải thọ sinh ở trong đó? Thuở xưa ở trong kiếp người tạo nghiệp như vậy: lột da của các loài chúng sinh, làm cho da không rút ra được giống như lớp áo mặc trên thân rồi lấy đó làm vui... Lại nữa, xưa kia ở trong kiếp người lại đánh đập chúng sinh, hoặc tự làm, hoặc bảo người làm. Lại có kẻ xuất gia phá giới thọ dụng áo quần, giường chiếu... của thí chủ. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Trong địa ngục này vô cùng tối tăm, khói tỏa mù mịt, khói xông hơi cay, đến lột da, xé thịt, róc xương đến tủy. Khói độc này vào khắp trong ngoài thân. Ngục tốt đuổi chạy khiến cho tội nhân vào trong khói này, sau đó mới bỏ. Các tội nhân sợ trốn khói này, bỏ chạy khắp vô số do-tuần; nhưng hư hại đến thân da lại càng khốc liệt hơn nhiều. Người ở địa ngục này chịu khói độc ấy. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người làm mật thất cao, dùng khói giết người, hoặc dùng khói tra tấn người lao ngục, hoặc dùng khói lửa xông đốt trong hang các loài: Nhím, cá chép, cá rái, cáo, chồn, chuột, ong cho đến dùng khói xông giết loài muỗi. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Vì sao địa ngục này gọi là Hắc Thằng? Vì tội nhân trong đây bị trói buộc tùy tiện, chém chặt thống khổ, nên gọi là hắc thằng. Lại vì tính chất của nó xưa nay nên gọi là Hắc Thằng. Đức Phật muốn nói rõ lại nghĩa này nên thuyết kệ:

*Ngục tốt trong Hắc Thằng
 Dụng tội nhân như cây
 Tùy cõi ngục Hắc Thằng,
 Cầm rìu, đao chém chặt.
 Lại còn áo sắt đỏ,
 Ngày đêm thường thiêu đốt,
 Quán quanh các tội nhân,
 Máu thịt chảy rồi khô,
 Lột da chân đến cổ,
 Cổ, thắt lưng cũng vậy.*

*Tội nhân trong Hắc Thằng,
Nhiều thịt đỏ không da,
Trong tối tăm đáng sợ,
Khói độc đều đầy khắp.
Ngục tối đuổi chạy vào,
Vào rồi mới hết đuổi
Chạy khắp nhiều do-tuần,
Khói tối không thể thấy,
Đạp da lột của nhau,
Mình, người đều khốn khổ.
Nhân và quả trong đó
Phật tự biết như thật,
Nói Hắc Thằng như vậy
Là chỗ người ác ở.*

3. ĐỊA NGỤC ĐẠI HẠNG

Ở giữa hai địa ngục Hắc Thằng và Cánh Sanh, có một địa ngục tên là Đại Hạng. Tội nhân trong đó, có lúc bị nằm ngửa, có lúc bị nằm sấp, hoặc đặt trong cối bị chày sắt đâm giã, hoặc từ chân đến cổ của tội nhân bị cắt chặt từng phần, hoặc có tội nhân bị lột da trải xuống đất, rồi đến cắt xẻo thịt bỏ lên trên da đó. Lại có tội nhân, hạ kiếm xuống thì tay bị chặt, chặt đứt, nhắc kiếm lên thì tay sinh lại trên lại sinh; vì vậy mà tay chắt như ngọn núi cao; chân, tai, mũi, đầu, kiếm hạ xuống thì đứt, nhắc kiếm lên lại sinh. Cho đến khi thọ báo nghiệp ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà phải thọ quả báo này, khiến cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người, làm nghề đồ tể, lấy việc giết heo, dê, trâu, nai... để sinh sống, hoặc giăng lưới bắt cá, chim, hoặc làm cai ngục, hoặc tự trộm cướp, hoặc dùng đại hình, chém giết tội nhân. Do nghiệp báo này nên thọ sinh trong đó; lại có vô số nghiệp báo ác nên thọ sinh trong đó, lại có nghiệp cảm tăng thượng thọ sinh trong đó. Đã sinh trong đó thì thọ dụng vô số nghiệp báo bất thiện. Người ở địa ngục này có đầu như đầu voi, thân tợ thân người; lại có tội nhân đầu trâu, thân cũng tợ thân người, vô số những loại như vậy không đồng. Ngục tối trong đó đóng tội nhân vào xe sắt để cỡi đi, ngày đêm thiêu đốt, thường đỏ hừng hực, dùng sắt đỏ làm ách, làm dây. Đường xá ở đó đều làm bằng sắt, chiều dài nhiều do tuần, rộng cũng như vậy. Ngục tối trong đó cầm dùi sắt đỏ đuổi tội nhân chạy lui tới, chịu những khổ hại như vậy. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó

có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thợ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người hoặc làm người điều khiển voi, ngựa, trâu, các loài cưỡi chạy... do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Trong đó lại có chúng sinh, đầu là đầu ngựa, thân là thân người, cũng có người đầu nai thân người, có kẻ đầu heo thân người. Vô số những loại khác nhau như vậy, rất nhiều ngục tốt tụ tập xung quanh, cầm cung đao, vô số gây gộc đâm chém tội nhân. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thợ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người cầm dao gậy, lưới, săn bắt nhiều loài chúng sinh; có nhiều người vây quanh, hoặc chặt hoặc đâm, hoặc giết. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Ở đó có một cây tên là Nghịch-thích-siêm-đề-lợi, tất cả đều làm bằng sắt, ngày đêm thiêu đốt, ánh lửa hừng hực. Cây này cao một do-tuần, gai dài mười sáu tấc. Ngục tốt trong đó bắt tội nhân kéo lên cây gai rồi lại kéo xuống; lúc kéo lên thì gai hướng xuống dưới, lúc kéo xuống thì gai hướng lên trên. Lúc kéo lên xuống, nếu ở bụng thì da thịt bị tước xé hết, bả vào thân cây gai, nếu ở lưng thì da thịt cũng bả vào hết thân cây. Lát sau da thịt sinh ra trở lại cũng vậy. Do việc này nên tùy theo bụng hoặc lưng mà kéo lên, kéo xuống. Tội nhân phải chịu các hình phạt như vậy. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thợ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người tà dâm vợ người, hoặc có người vợ phản bội lại chồng. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Trong địa ngục ấy lại có rất nhiều núi than sắt cháy đỏ, ngày đêm thiêu đốt, ánh lửa hừng hực, ngục tốt trong đó nắm tay tội nhân kéo lên kéo xuống. Nếu bụng áp vào núi thì da thịt cháy rục, nếu lưng áp vào núi, da

thịt cũng thiêu rụi. Da, thịt ở bụng sinh trở lại như cũ; rồi đến da thịt lưng cháy rụi rồi sinh trở lại cũng vậy. Do vậy nên lưng và bụng luân phiên nhau cháy rồi sinh nên tùy theo đó mà kéo lên kéo xuống, tội nhân phải thọ sự hành hạ này. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Thuở xưa ở trong kiếp người, do đem sinh mạng của chúng sinh ném vào trong lửa, hoặc cháy trong cát bỏng, hoặc cháy trong than tro, hoặc ném vào chỗ uế, hoặc đóng vào xe trâu, ngựa cỡi trên cát nóng. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện.

4. ĐẠI NGỤC TỤ KHÁI

Lại có địa ngục tên là Tụ Khái, hình dạng của nó giống như ở giữa hai núi. Ngục tốt trong đó cầm vô số khí trượng khủng bố tội nhân, lúc ấy tội nhân rất hoảng hốt, vô số người vào giữa hai núi, vào giữa hai núi rồi, có lửa lớn tụ lại bít lấp đường trước. Tội nhân thấy lửa lớn liền chạy lui, lại thấy ở sau có lửa lớn tụ lại, bao bọc xung quanh, hai núi liền khép lại với nhau. Lúc hai núi khép lại, tất cả tội nhân gào thét như vậy: “Núi này đến rồi, núi này đến rồi”. Núi liền khép lại với nhau như bánh dầu ép, núi ép tội nhân cũng như vậy. Đã khép rồi, núi mở ra phía trên, các tội nhân liền nhảy lên, tranh nhau nhảy lên thì lại rớt xuống dưới núi này rồi thân bị ép lại, như ép các loài thú, máu chảy thành sông, chỉ còn xương gân không còn da thịt. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Thuở xưa ở trong kiếp người, dùng mảnh tre trói lên thân người khác rồi cho voi dẫm đạp, hoặc lúc chiến đấu dùng các áp xa ép người chết, lại treo máy đá thả xuống để giết người; lại ở trong các đường hầm làm các hầm bẫy để hãm hại chúng sinh, hoặc dùng móng răng cào cắn trùng bọ. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó, đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Tội nhân ở trong đó chỉ còn gân xương, không còn máu thịt. Lúc ấy ngục tốt bảo với đồng bọn: “Nay ta cùng với người trong khoảnh khắc,

đâm giã tội nhân”. Họ liền bắt các tội nhân vào trong thuyền sắt nóng đỏ, dùng chày sắt nóng rực giã vụn thân tội nhân. Thời gian khoảng khắc ấy thì ở trong cõi người phải là năm trăm năm tuổi thọ, chịu sự tra tấn thống khổ này còn nhiều sự khốc liệt hơn nữa cũng nói đầy đủ như trước. Xưa kia vì nghiệp cảm gì mà thọ quả báo này, làm cho các chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Thuở xưa ở trong kiếp người hoặc cầm mâu, giáo... đâm hại chúng sinh, hoặc giã côn trùng lẫn với gạo nếp, lúa mì. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Vì sao gọi địa ngục này là Tụ Khái? Vì tội nhân tụ tập một chỗ ở trong ấy, hai núi khép lại với nhau nên gọi là Tụ Khái; lại nữa, ngục này xưa gọi là Tụ Khái nên gọi là Tụ Khái. Đức Phật nói lại bằng kệ:

*Trong địa ngục Tụ Khái,
Ở giữa hai núi lớn.
Vô số các tội nhân
Vào trong như đàn nai.
Do nghiệp báo xưa kia,
Hai núi này khép lại,
Ép chết nhiều chúng sinh.
Lửa bít đường trước sau
Từ thân các tội nhân,
Máu chảy thành sông suối,
Chịu khổ như vậy,
Cầu chết không thể được,
Để trong thuyền sắt nóng
Cầm chày giã vỡ nát.
Thọ các nghiệp báo xưa,
Khoảnh khắc-năm trăm năm.
Như Lai, Nhân Thiên Sư
Thấy như thật việc này,
Nên nói ngục Tụ Khái,
Chỗ người làm ác ở.*

5. ĐỊA NGỤC KHIẾU HOÁN

Lại có địa ngục tên là Khiếu Hoán, hình tướng giống như vô lượng nghìn số nhà nhỏ. Tội nhân trong đó, mỗi người một nhà, thân lớn phòng nhỏ, khổ khổ bức bách, không thể đi đứng nằm ngồi, chịu

lửa thiêu đốt, lửa rục cháy ở dưới tội nhân này, nếu ngọn lửa quá lớn thì cất tiếng: Kêu dữ dội, nếu lửa yếu thì cất tiếng: kêu giảm xuống. Chịu sự thiêu đốt. Cho đến những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Thuở xưa ở trong loài người, không cứu tế những chúng sinh không nơi nương tựa; tự làm hoặc bảo người làm trọng hình; tự làm hoặc bảo người làm đốt cháy rụi cả cánh đồng; hoặc làm phòng kín dùng lửa giết chúng sinh; hoặc làm lao ngục, dùng lửa tra tấn người; hoặc dùng lửa thiêu đốt các loài trong hang chuồng: heo, cá chép, cá rái, cáo, chồn, chuột, ong, cho đến dùng lửa xông đuổi các loài muỗi. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện.

6. ĐỊA NGỤC ĐẠI KHIẾU HOÁN

Lại có địa ngục tên là Đại Khiếu Hoán, hình dáng như hầm lớn, rộng và dài vô số do-tuần, đều làm bằng sắt nóng đỏ, nói đầy đủ như trước. Ngục tốt trong đó tay cầm phách sắt khủng bố tội nhân, tội nhân thấy vậy sanh lòng hoảng hốt, hoặc chạy trốn hoặc không chạy trốn, hoặc chạy hoảng loạn khắp cùng, hoặc quay mặt vào vách, hoặc nhìn thẳng, hoặc gặp ngục tốt cúi chào, khen ngợi, hoặc xin lui. Có lúc ngục tốt hỏi người mới gặp cúi chào: “Các người vì sao dám đến chào đón ta”, liền dùng phách sắt đánh bể đầu nát bầy như pho mát; người không nói lời chào hỏi nghinh tiếp thì ngục tốt nói: “Vì sao các người dám không đến nghinh đón”, ngục tốt cũng liền đập nát đầu của tội nhân như nói ở trước. Người chạy tán loạn, không chạy, xoay mặt vào vách, nhìn thẳng, phản loạn, không phản loạn đều bị hỏi đánh tra tấn như vậy. Vì lý do này nên đều bị vỡ đầu, không thể tránh khỏi. Chịu sự vỡ đầu này rồi còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người đào hầm làm ngục, nếu người phạm tội thì bị đày ở trong đó, khiến không thấy ánh sáng, mặt trăng. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ

dụng nghiệp báo bất thiện. Lại vì hành nghiệp gì mà phải thọ quả báo vỡ đầu? Thuở xưa trong kiếp người đã từng đánh vỡ đầu chúng sinh, hoặc vô số chúng sinh: cá, rắn, rít do những nghiệp này nên thọ quả báo vỡ đầu. Sự khốn khổ nạn lửa thiêu đốt của địa ngục này cũng kịch liệt như trước, lại thêm có nổi thống khổ vỡ đầu... Vì sao địa ngục này gọi là: Đại Khiếu Hoán? Vì tội nhân ở trong đó bị đánh, lửa đốt, kêu to, thét lớn, chỉ nghe tiếng gọi thất thanh mà không thuyên giảm, cho đến không thể kêu cha, gọi mẹ. Cho nên địa ngục này gọi là Đại Khiếu Hoán, lại do tính chất là tiếng gào thét lớn nên gọi là Đại Khiếu Hoán. Đức Phật nói rõ lại nghĩa này bằng bài kệ:

*Trong địa ngục Khiếu Hoán,
Nhiều người bị đè ép.
Nếu lửa lớn đốt dưới,
Tiếng kêu gào đáng sợ.
Nếu ngọn lửa yếu đi
Tiếng kêu cũng giảm theo.
Không được đứng nằm ngồi
Khổ vì lửa thiêu đốt.
Đại Khiếu Hoán thứ hai,
Sâu tối sồn gai ốc,
Vách đứng không thể lên,
Rộng to vô số lượng.
Ngục tốt ở trong đó,
Cầm phách sắt nóng đỏ,
Đập đầu như oan gia.
Vô lượng trăm nghìn năm
Như Lai Thiên Nhân Sư,
Thấy như thật việc này
Nói hai ngục Khiếu Hoán:
Chỗ người làm ác ở.*

7. ĐỊA NGỤC THIÊU CHÍCH

Lại có một địa ngục nữa tên gọi là Thiêu Chích, hình của nó giống như lò bếp, tất cả đều làm bằng sắt, ngày đêm thiêu đốt, ánh lửa hừng hực, dài và rộng vô lượng do-tuần. Tội nhân trong ấy vô số nghìn vạn, bị đóng lại để thiêu đốt, đốt chín rồi, trong ngoài đều cháy rụi, khô dòn, như thịt để khô. Lúc ấy cửa ngục tự nhiên mở, bên ngoài cửa ấy có vô số chó, hoặc chim, hoặc ngựa vằn, thân cao lớn. Người hầu ngục mở cửa

tranh nhau vào ngục vác tội nhân ra, cấu xé thân ấy, như cây bị đổ, mặc sức mà ăn. Bị ăn xong da thịt hết, chỉ còn đồng xương; lúc ấy người thọ nạn khốn khổ hôn mê, gió lạnh thổi đến, da thịt sinh trở lại. Lúc ấy ngục tốt đuổi vào trở lại, lại thọ cái khổ thiêu đốt và nhai nghiền như trước. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn đều nói đầy đủ như trước. Xưa kia vì làm nghiệp gì mà thọ quả báo này, làm cho các chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người làm ra lao ngục, không có cửa ngõ, vách làm bằng đất bùn trộn phân voi và dùng dầu lam-hòa-cù-đàm-ba-thọ để tô quét, rồi ném tội nhân vào trong ngục đó, ánh sáng mặt trời thiêu nướng, qua một đêm, xác chết phình trương và thối rữa; hoặc giết hại tội nhân bằng cách hấp, hoặc nấu hoặc giết bằng cách đặt lửa thiêu nướng, hoặc nấu tầm kén, hoặc rang nướng chúng sinh. Vì những nghiệp này nên thọ sinh ở trong đó; lại có vô số nghiệp báo các ác và nghiệp báo tăng thượng nên thọ sinh ở trong đó, đều nói đầy đủ như trên. Lại do nghiệp gì mà bị chó ăn thịt? Vì thuở xưa ở trong kiếp người, nuôi các loài vật: Sư tử, hổ, báo, chó sói... và làm thịt nhai nuốt mạng các chúng sinh này. Vì những nghiệp này nên thọ sinh ở trong đó, ngoài ra đều nói như trên. Xưa kia vì tạo nghiệp gì mà bị gió lạnh thổi vào thân? Vì xưa kia lấy thịt chúng sinh làm nem chả, vì nghiệp này nên bị gió lạnh thổi vào thân. Vì sao ngục này gọi là Thiêu Chích? Vì tội nhân ở trong đó bị nướng đốt thân tâm nên gọi là Thiêu Chích, lại do tính chất thiêu nướng của ngục này nên gọi là Thiêu Chích. Đức Phật nói lại nghĩa này bằng kệ:

*Trong địa ngục Thiêu Chích,
Nhà lửa sắt rực đỏ
Khí nóng thật khủng khiếp,
Giống như đồng lửa cháy.
Người tạo tội trong đó,
Bị nhốt chịu thiêu nướng,
Như hành nghiệp thuở xưa
Chịu quả báo trong đó.
Lúc thân đã chín rồi,
Bầy chó tranh cấu xé,
Da thịt đều ăn hết
Chỉ còn xương để lại.
Lúc gió lạnh thổi đến
Da thịt sinh trở lại,
Ngục tốt lại đuổi vào,*

*Chịu thống khổ như trước.
Như Lai Nhân Thiên Sư,
Thấy như thật việc này,
Nên nói ngục Thiêu Chích
Chỗ người làm ác ở.*

8. ĐỊA NGỤC ĐẠI THIÊU CHÍCH

Lại có một địa ngục tên là Đại Thiêu Chích, hình dáng của nó cao rộng như núi, tất cả đều làm bằng sắt nóng đỏ, ngày đêm thiêu đốt, ánh lửa hừng hực, có vòng chuỗi sắt đỏ đốt nóng kịch liệt, thường phát quang khắp, trên dưới đều bao quanh. Hoặc có tội nhân bị một khâu quấn vào liền bị núi lửa thiêu cháy, hoặc hai ba khâu, hoặc mười, hai mươi khâu cho đến trăm nghìn khâu quấn vào ngang dọc. Nếu một bên chín thì khâu chuỗi ấy tự chuyển sang thiêu đốt một bên khác. Có tội nhân vòng sắt tự khâu vào, nhổ ra, chỗ chưa bị thương thì liền cháy. Lại có tội nhân do nghiệp báo ác hơn nữa nên vô số các vòng này tự đến chạm vào và đâm chích thân thể, tội nhân trong đó bị thiêu nướng bởi vòng chuỗi này. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người khâu vòng lửa để thiêu nướng chúng sinh. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Vì sao địa ngục này gọi là Thiêu Chích? Vì sâu ưu khổ não nên gọi là Thiêu Chích, lại do tính chất vốn có của nó nên gọi là Thiêu Chích. Đức Phật nói rõ lại nghĩa này bằng kệ:

*Địa ngục Đại Thiêu Chích,
Xâu chuỗi nhọn bằng sắt
Núi lửa sắt vây quanh,
Thọ nghiệp ác đời trước.
Ở trong đó người ác,
Vô số bị quấn xâu,
Như lăn, trở nướng cá,
Tùy nghiệp khiến thọ vậy
Như Lai Nhân Thiên Sư,
Thấy như thật việc này,
Nên nói Đại Thiêu Chích,
Chỗ của người ác ở.*

8. ĐỊA NGỤC A-TỶ-CHỈ.

Lại có một địa ngục tên là A-tỳ-chỉ, hình tướng của nó giống như thành lớn, tất cả đều làm bằng sắt đỏ nóng, ngày đêm thiêu đốt, ánh lửa hừng hực. Bức tường phía Đông của địa ngục này tất cả đều bằng sắt đỏ, ngày đêm thiêu đốt, thường phát ra ánh lửa hừng hực. Bức tường phía Tây, Nam, Bắc, trên, dưới đều đốt cháy. Bức tường phía Tây rục lửa giao nhau hoàn toàn với tường phía Đông; tường Đông rục lửa cũng giao nhau hoàn toàn với tường phía Tây. Lửa cháy rục của tường Nam giao thoa hoàn toàn với tường Bắc, tường Bắc với tường Nam, trên với dưới, dưới với trên cũng như vậy. Bốn phương rục lửa khắp cùng trong ngục, tội nhân vô lượng vô số trong đó đạp đi đạp lại chịu thiêu đốt như củi cháy. Có tội nhân do những phẩm nghiệp ác khốn khổ hơn nữa nên thân to lớn, hư rỗng, mềm nhũn, lại dẫm đạp lên nhau, thân đều rơi xuống; không thể đi đứng nằm ngồi. Có những tội nhân do phẩm nghiệp đời trước mức trung, hạ nên thường chạy tán loạn khắp, tìm cách ra khỏi, hoặc có lúc cửa Đông của Đại địa ngục tự mở, các tội nhân đều la lên: “Cửa mở rồi, chạy ra!”. Chưa đến cửa thì cửa tự đóng lại. Lúc đó cửa Tây lại mở, cửa Nam, cửa Bắc cũng lại tự mở, các tội nhân này la lên: “Cửa mở, chạy mau đến cửa”, chưa kịp đến cửa, cửa đã tự đóng. Các tội nhân này thọ khổ địa ngục Vô Gian này khó có thể chịu được, rất kiên cố, rất dữ tợn, vô cùng thống khổ, cho đến nghiệp ác chưa thọ báo hết thì cầu chết không được. Xưa kia vì làm việc gì mà thọ quả báo này? Xưa kia ở trong loài người vì giết cha, giết mẹ, giết A-la-hán, khởi tâm sát hại làm Phật rỉ máu, phá hòa hợp tăng, giết người chánh định, hoặc mẹ của họ đã thành Thánh nhân mà sinh tâm bức dâm, hoặc giết Bồ tát, chúng sinh, hoặc phá bốn loại Chi Đề của Như Lai, hoặc cướp đoạt nhân duyên tụ tập vật bốn phương tăng, hoặc làm việc sát sinh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ, lưỡng thiệt, ác khẩu, ý ngữ, hoặc các phẩm ác tối thượng tham ái, sân nhuế, tà kiến... Tùy theo một, hai hay đầy đủ các tội như vậy, do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Vì sao địa ngục này gọi là A-tỳ-chỉ? Vì tội nhân ở trong đó thường chịu thống khổ, không hề gián đoạn. Còn những nỗi khổ của địa ngục trên nữa thì không như vậy. Vì sao? Vì trong địa ngục khác, ngục tốt có lúc đến, có lúc không đến, hoặc do gió lạnh mà khổ lớn tạm ngừng, trong địa ngục này thì không như vậy. Từ đầu đến cuối, thọ những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa khó thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ

tợn, vô cùng thống khổ. Thọ mạng của tội nhân trong đó một kiếp, cho đến nửa kiếp, cho đến bất định. Ví như lò đúc kim loại nung sắt cuối ngày, các mảnh sắt nóng bay tung toé, thân tội nhân bị thiêu cháy cũng như vậy, nên gọi là A-tỳ-chỉ, lại do tính chất của nó nên gọi là A-tỳ-chỉ. Đức Phật nói lại nghĩa này bằng kệ:

*Địa ngục A-tỳ-chỉ,
Thật thống khổ vô cùng,
Ngày đêm thiêu cháy rụi,
Đống lửa cháy khắp nơi.
Ví như đốt một ngày
Sắt đỏ rực ánh lửa.
A-tỳ-chỉ như vậy,
Tất cả toàn lửa cháy.
Thân tội nhân trong đó
Giống như đống lửa lớn.
Các người thấy nghiệp lực,
Như lửa than không tàn.
Hoặc lúc thấy cửa mở,
Tranh nhau chạy ra khỏi,
Chưa đến cửa đã đóng
Nghiệp đời trước chưa hết,
Như người thọ vui trời,
Cầu sống không muốn chết.
Người thọ khổ trong đó
Cầu chết không cầu sống.
Như Lai Nhân Thiên Sư,
Thấy như thật việc này
Nên nói ngục A-tỳ
Chỗ người làm ác ở.*

9. ĐỊA NGỤC NGOẠI VIÊN CÁCH

Bốn bên vây quanh bên ngoài của tám địa ngục này là bốn địa ngục Ngoại Viên Cách. Những gì là bốn? Một là địa ngục Nhiệt Khô, hai là địa ngục Phấn Thủ, ba là địa ngục Kiếm Diệp, bốn là địa ngục Liệt Khô Trấp. Bốn lớp địa ngục tuần tự vây quanh như vậy, mỗi một địa ngục nên biết như vậy. Nếu nói tuần tự thì có địa ngục tên là Nhiệt Khô, các tội nhân trong đây đi ra từ Đại địa ngục, thấy bên ngoài lửa tàn như đất bằng trống. Thấy tướng này rồi thường khởi tâm như vậy:

“Nay ta phải quyết đến đó”. Lúc ấy tội nhân liền đi đến đó, chân dẫm lên tro nóng thì da thịt liền tiêu nát, như ngọn nến quăng vào lửa lớn, tùy theo chân bước mà da thịt tái phục, hoặc có lúc đến gối, có lúc đến đùi, có lúc đến cổ, hoặc chìm luôn không hiện. Tội nhân chạy tán loạn khắp vô số do-tuần trong đó. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì thuở xưa ở trong kiếp người đem chúng sinh ném vào lửa, hoặc trong tro nóng, hoặc trong cát nóng, hoặc tà dâm vợ người, lúc qua đời thì vào cảnh giới khác; hoặc trong Tăng già lam xuất gia phá giới đi, đứng, nằm, ngồi; hoặc khởi tâm ác, hoặc dẫm lên cảnh giới bốn Chi-đề, hoặc dẫm lên ảnh Chi-đề. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện.

Địa ngục thứ hai tên là Phấn Thi, tội nhân trong đó ra khỏi địa ngục Nhiệt Khô thì thấy phần như ao sen trong. Thấy rồi liền khởi tâm như vậy: “Ta nay phải quyết định đến chỗ kia”. Lúc ấy tội nhân đi vào trong đó, vào trong đó rồi thì có vô số loài trùng. Miệng của loài trùng sắc như kiếm nhọn, ngấu nghiến da thịt cho đến gân xương, ăn hết thân tội nhân. Lại có các loài trùng từ lỗ mũi đi vào ăn năm tạng phủ, hoặc từ tai vào, hoặc từ mắt vào, từ miệng vào, từ đường đại tiểu tiện đi vào ăn năm tạng phủ. Lại có trùng lớn nhai nuốt tội nhân, máu thịt đã hết ói ra xương như bỏ hạt. Thọ đầy đủ những nỗi khổ cùng cực như vậy, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì xưa kia trong kiếp người đem mạng chúng sinh ném vào hầm phân, hoặc chỗ bất tịnh, cho đến cống rãnh. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Xưa kia vì hành nghiệp gì mà thọ quả báo khốn khổ bị trùng nhai nuốt? Vì thuở xưa ở trong cõi người ngấu nghiến các loài: rắn, chó, ốc, cá..., hoặc khởi ác tâm thọ dụng năm trần. Do nghiệp báo này nên sinh ở trong đó, thọ những thống khổ nhai nghiến đục khoét như vậy. Đức Phật nói lại nghĩa này bằng kệ:

Đã qua ngục Phấn Thi

*Thấy rừng-cây đáng yêu
Cành, nhánh, lá sum xê
Đến kia muốn cầu vui.*

Trong rừng như vậy có: chim đen cổ trắng, quạ, chim ưng, chim ó, điều hâu...; đất này lại có: hổ, báo, chó sói, sư tử... thân đều to lớn. Các cầm thú này đều ăn thịt tội nhân: ngấu nghiến, nhai nuốt hết cả da thịt máu, chỉ còn lại xương. Tội nhân ở đây phải chịu sự nhai nuốt này. Còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Lúc ấy, gió lạnh thổi đến, da thịt được sinh ra trở lại, lại chịu cái nỗi khổ ngấu nghiến, thọ báo chưa hết thì cầu chết cũng không được. Xưa kia vì hành nghiệp gì mà lãnh chịu sự nhai nuốt này? Xưa kia ở trong kiếp người, vì ăn các loài chúng sinh như: hổ, chó, sư tử...; hoặc thả chim ưng, cho săn bắt các loài cầm thú. Do nghiệp này nên sinh ra quả báo bị ngấu nghiến, lại có vô số các báo ác nghiệp nên thọ sinh ở trong đó. Xưa kia vì hành nghiệp gì mà bị gió lạnh thổi? Thuở xưa ở trong kiếp người, nuôi các loài chúng sinh để cho thân thịt mập lên (để giết ăn). Vì nghiệp này nên bị gió lạnh thổi.

Địa ngục thứ ba gọi là Kiếm Diệp, các tội nhân này đã đi qua địa ngục Phấn Thủ, thấy địa ngục Kiếm Diệp tâm khởi ưa thích; như rừng Yêm-la, đường của rừng kiếm này đều là mũi nhọn: đao, đoản đao, đao nhọn bày khắp trên đất. Lúc các tội nhân đi trên đường rừng này thì phải nhận chịu những nỗi khổ: mũi nhọn đâm thọc. Vô số chúng sinh đã vào rừng ấy, do nhân duyên ác nghiệp mà bị gió lớn thổi mưa các loại khí cụ: mưa kiếm, mưa mũi tên, mưa đao phủ... tùy theo mỗi phần thân mà bị chặt đứt, đầu cổ chia lìa, nằm la liệt trên đất; hoặc mưa xuống giáo sắt xuyên từ đỉnh đến chân, không cử động được. Thọ sự tàn khốc này còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó. Xưa kia ở trong kiếp người vì làm việc chiến đấu với người khác, dùng dao trượng để chiến đấu và nói như vậy: “Các người hãy dùng khí trượng này để dành lấy đất nước kia!”. Họ tụ tập nhiều người vây quanh tứ phía, tùy tiện chém giết. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện.

Địa ngục thứ tư gọi là Liệt Khôi Trấp. Các tội nhân này từ rừng cây Kiếm Diệp đi ra, thấy ngục Liệt Khôi Trấp cho là nước sông trong mát, tâm khởi ưa thích vào trong sông đó. Các tội nhân này trước đây ở trong rừng kiếm đó, thân bị tan nát trăm nghìn mảnh, rồi vào trong sông đó, thân bị tiêu hoại, máu thịt đều hết, chỉ còn xương gân liền nhau nổi dưới mặt nước. Thọ sự tàn khốc này còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó. Vì xưa kia ở trong kiếp người dùng dầu nóng hoặc sáp, hoặc cồn chiên, hoặc luộc thân chúng sinh, hoặc đem thân ướ bắt tình vào ao giếng của vườn người khác mà tẩy rửa. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó. Đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Hai bên bờ sông Khôi này có vô lượng nghìn số ngục tốt, thân đều to cao, cầm nĩa giáo... giữ tội nhân. Có lúc tội nhân nói với ngục tốt: “Thưa phán quan! Tôi nay quá đói”. Ngục tốt liền dùng nĩa ba đâm tội nhân ném lên bờ hoặc dùng móc câu móc vào miệng, móc viên sắt nóng với ánh lửa hừng hực ném vào miệng tội nhân làm cho miệng lưỡi đều thiêu rụi, yết hầu, ngực, tim, bụng, ngũ tạng đều cháy rụi, hoàn sắt nóng vào trong miệng và ra ở dưới cùng. Thọ nhận sự tàn khốc này còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó? Vì xưa kia ở trong kiếp người dùng thức ăn độc cho người khác ăn, hoặc dùng rượu độc giết người, hoặc kẻ xuất gia phá giới thọ của tín thí, hoặc vọng ngữ, hoặc ác khẩu. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó, đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Có lúc tội nhân nói với ngục tốt: “Thưa phán quan! Tôi nay rất khát!”. Ngục tốt liền dùng nĩa ba đâm và ném tội nhân lên bờ, hoặc dùng móc sắt nóng móc vào miệng, hoặc dùng nước đồng đốt nóng rục rột vào miệng, làm cho miệng lưỡi, yết hầu, tim ngực, bụng, ngũ tạng đều cháy rụi, nước đồng nóng ấy chảy từ trên miệng xuống dưới cùng. Tội nhân thọ sự tàn khốc này còn những nỗi khổ khốc liệt hơn nữa, khó có thể chịu nổi, rất kiên cố, rất dữ tợn, rất thống khổ; cho đến lúc thọ nghiệp báo ác chưa hết thì cầu chết cũng không được. Vì nghiệp gì mà

chịu quả báo này, làm cho chúng sinh thọ sinh ở trong đó. Vì xưa kia ở trong kiếp người, người này dùng nước tiểu của ngựa, voi... rót vào miệng, mũi người khác, hoặc dùng nước ngũ vị tân rót vào mũi miệng kẻ khác, hoặc bỏ độc vào thức uống và ép bức người uống, hoặc bảo người uống nhiều các loại rượu, hoặc vì lợi bán rượu, hoặc tự uống rượu, hoặc xuất gia thọ của tín thí vô số phẩm vật cúng dường mà phá giới, không tu hành, hoặc ngồi uống với người khác nơi không thể ngồi uống. Do nghiệp này nên thọ sanh trong đó; lại do vô số nghiệp báo các ác nên thọ sanh trong đó; lại có nghiệp báo tăng thượng chiêu cảm nên thọ sanh trong đó, đã sanh trong đó thì sẽ thọ dụng nghiệp báo bất thiện. Đức Phật nói lại nghĩa này bằng kệ:

*Tội nhân ra đại ngục,
Thấy trong tro nóng này,
Giống như đất bằng rộng,
Khởi ưa thích đến đó.
Đến rồi, chạy tán loạn,
Vô số các do-tuần,
Dẫm, cát chân đều cháy,
Chịu đủ khổ khốc liệt.
Đã ra ngục tro nóng,
Liên thấy hầm phân nhơ,
Rộng dài sâu trăm trượng,
Tưởng ao sen, thích đến.
Vô số trùng trong đó,
Miệng sắc bén như tên,
Khoét da ăn máu thịt,
Đục gân cốt ăn tủy.
Lại ra hầm phân rồi,
Thấy rừng kiếm ưa thích,
Tưởng cành lá tươi tốt,
Muốn đến đó tìm vui.
Vô số chim trong rừng,
Miệng lưỡi nhọn như kim,
Người nằm như cây đổ,
Cấu xé xác tội nhân.
Lúc trùng đã ăn xong,
Chỉ còn lại xương gân,
Khi gió lạnh thổi đến,*

*Da thịt sinh trở lại,
Sợ hãi liền chạy trốn,
Nơi khổ tưởng là an,
Giữa đường bị tàn hại
Vào rừng kiếm đáng sợ.
Lúc ấy thân rã nát,
Thống khổ máu thành sông,
Ra khỏi rừng này rồi,
Liền vào sông tro nóng.
Như đậu trong nước sôi,
Luộc nhào lộn, nổi chìm,
Sục sôi trong sông tro,
Tội nhân cũng như vậy.
Các ngục tốt hai bờ,
Cầm nĩa đâm vào thân,
Dem lên để trên đất,
Cưỡng bức uống sắt nóng.
Hoặc uống nước đồng nóng,
Xin uống rót vào miệng,
Đốt cháy khắp thân thể,
Sau đó chảy xuống dưới.
Người làm ác như vậy,
Chịu khổ địa ngục này.
Xưa không tu thiện nghiệp
Tu hành đường tà vậy,
Do khởi chánh tư duy,
Có thể lìa các ác,
Một lòng hành thiện hạnh,
Người này vượt đường ác.
Biết hai nghiệp thiện, ác,
Có quả báo sai khác,
Người trí nên lìa ác,
Phải trông các căn lành.
Lại tu hành pháp khác,
Tám chánh Thánh đạo phần
Để diệt tất cả khổ,
Quán bốn pháp không sót.
Như Lai Nhân Thiên Sư,*

*Thấy như thật việc này
Nên nói ngục Viên Cách,
Chỗ người làm ác ở.*

10: ĐỊA NGỤC DIÊM LA

Như Đức Phật, Thế tôn cùng A la hán đã giảng nói. Tôi nghe như vậy: Một thời, Đức Phật, Thế tôn dạy: Tỳ khưu! Ta dùng thiên nhãn thanh tịnh hơn hẳn mắt thường, thấy các chúng sanh chết đi rồi lại sanh khởi, sắc dữ sắc lành, hoặc thô hoặc diệu, hoặc trụ nơi đường thiện, hoặc trụ nơi đường tùy nghiệp, thọ sanh, ta đều nhận biết đúng như thật và nói kệ:

*Tâm khởi tạo ác, tà
Cùng với lời tà vạy
Hoặc thân nghiệp hành tà
Do xưa vốn buông thả.
Ít nghe, không phước đức
Mạng ngắn ngủi làm ác
Người này sau khi chết
Tức đọa ngục Diêm la.*

Đức Phật bảo Tỳ khưu: Nếu người nào đời trước không cung kính cha mẹ, cùng các vị Sa-môn, Bà-la-môn, không cung kính các bậc Tôn trưởng, thân hữu, không tu tập chánh thiện và hành phước đức, không sanh sợ hãi các việc ác hiện tại và tội lỗi của vị lai không hành bố thí, không tu phước đức, không thọ bát trai, không trì năm giới. Kẻ ấy xả bỏ thọ mạng rồi, sanh trong địa ngục, ngục tốt thân nọ xong bèn dẫn đến trước Diêm la, thưa:

- Người này xưa kia không cung kính cha mẹ cùng các Sa-môn, Bà-la-môn, không cung kính các bậc tôn trưởng, thân hữu, không tu tập chánh thiện và hành phước đức, không sanh sợ hãi các việc ác của đời hiện tại và tội lỗi của đời vị lai; không hành bố thí, không tu phước đức, không thọ bát trai, không trì năm giới. Xin Diêm vương dạy khuyên kẻ này khiến nhận biết về nhân quả thiện ác.

Lúc này vua Diêm-la dựa vào năm Thiên sứ để khuyên dạy về chánh thiện, bảo chúng sanh kia:

- Người trước không thấy vị Thiên sứ thứ một đi đến trong cõi người ư?

- Thưa đại vương! Con trước không thấy.

Diêm vương bảo:

- Xưa, người ở trong cõi người không thấy hình tướng đứa bé, đồng tử, rồi niên thiếu chẳng? Lúc mới sanh, nằm ngửa không thể tránh chỗ ẩm ướt, tìm tới chỗ khô ráo chẳng?

Chúng sanh thưa:

- Dạ thưa pháp vương! Con ngày xưa đã thấy.

Diêm vương nói:

- Người thấy đã hiểu biết sao không suy xét? Ta nay còn phải sanh chưa vượt qua pháp sanh, ta nên tùy theo khả năng dựa nơi thân khẩu ý tu hành pháp thiện để được an lạc lợi ích trong chánh đạo dài lâu? Chúng sanh thưa:

- Đại vương! Con xưa vốn buông thả nên không thể hành thiện.

Diêm vương nói:

- Người hành nghiệp tà ác, tự tạo tác, tự tăng trưởng. Nghiệp ấy không phải do cha mẹ tạo, không phải do quốc vương tạo, không phải do chư Thiên tạo, không phải do các Sa-môn, Bà-la-môn, trước kia nay đã qua đời tạo ra, mà là chính người tự tạo, tự thọ nhận, tuy không mong cầu nhưng quả báo quyết định sẽ đến.

Vua Diêm-la, nhân với vị Thiên sứ này, quở trách khuyên dạy chúng sanh kia rồi, lại nhân với vị Thiên sứ thứ hai, dạy khuyên về chánh thiện, bảo với chúng sanh;

- Người, xưa kia không thấy vị Thiên sứ thứ hai đi đến trong cõi người?

- Dạ thưa đại vương! Con, ngày trước không thấy.

Vua nói:

- Người ngày xưa, ở trong cõi người không thấy, hoặc kẻ nam, người nữ tuổi tác lớn rồi già yếu chẳng? Hoặc lại lưng còng, khác nào nút cong của chiếc sừng, phải dựa vào gậy để bước đi, thân hình run rẩy?

Chúng sanh thưa:

- Dạ thưa đại vương! Con xưa kia đã thấy.

Diêm vương bảo:

- Người đã hiểu biết, sao không suy xét? Ta nay còn phải già chưa biết pháp vượt qua già. Ta nên tùy theo khả năng dựa vào thân khẩu ý tu hành pháp thiện, để được lợi ích an lạc trong chánh đạo dài lâu.

Chúng sanh thưa:

- Đại vương! Con xưa do buông thả nên không thể hành thiện.

Diêm vương bảo:

- Người hành nghiệp tà ác, tự tạo tự tăng trưởng. Nghiệp ấy không

phải do cha mẹ tạo, không phải do quốc vương tạo, không phải do chư Thiên tạo, không phải do các Sa-môn, Bà-la-môn trước đây nay đã qua đời tạo ra, mà chính là người tự tạo, tự thọ nhận, tuy không mong cầu nhưng quả báo nhất định sẽ đến.

Vua Diêm la nhân nơi vị Thiên sứ thứ hai này, quở trách, dạy khuyên chúng sanh kia rồi, lại nhân nơi vị Thiên sứ thứ ba, dạy bảo về chánh thiện nói với chúng sanh rằng.

- Người trước không thấy vị Thiên sứ thứ ba đi đến trong cõi người ư?

- Thưa đại vương! Con trước không thấy.

Vua nói: - Người ngày xưa ở trong cõi người, không thấy hoặc kẻ nam người nữ bị bệnh tật khốn khổ, vô cùng khó khăn, hoặc nằm liệt nơi giường chiếu, hoặc bước đi phải dựa đỡ, hoặc nằm ngủ trên đất, thân ấy thọ khổ dữ ác thật khó kham, khó nhẫn, các khổ bức bách, tổn hại thọ mạng?

- Thưa đại vương! Con ngày xưa đã thấy.

Diêm vương bảo: - Người đã hiểu biết sao không suy xét? Ta nay còn phải bệnh chưa biết pháp vượt qua bệnh, ta nên tùy theo khả năng dựa nơi thân khẩu ý tu hành pháp thiện, để được lợi ích an lạc trong chánh đạo lâu dài.

Chúng sanh thưa:

- Thưa đại vương! Con ngày xưa do buông thả nên không thể hành thiện.

Vua bảo: - Người hành nghiệp tà ác, tự tạo tự tăng trưởng. Nghiệp ấy không phải do cha mẹ tạo, không phải do quốc vương tạo, không phải do chư Thiên tạo, không phải do các Sa môn, Bà la môn, quá cố tạo ra, mà chính là người tự tạo tác, tự thọ nhận, tuy không mong cầu nhưng nghiệp báo quyết định phải đến.

Vua Diêm la, nhân nơi vị Thiên sứ thứ ba này, để quở trách, chỉ dạy kẻ kia xong, lại nhân nơi vị Thiên sứ thứ bốn, dạy khuyên về chánh thiện, bảo chúng sanh nọ:

- Các người trước kia không thấy vị Thiên sứ thứ bốn đã đi đến trong cõi người ư?

- Thưa đại vương! Con trước kia không thấy.

Diêm vương bảo:

- Người, ngày xưa ở trong cõi người, không thấy hoặc kẻ nam, người nữ bị chết, hoặc chết đã một ngày hoặc chết đã hai ngày, ba ngày cho đến bảy ngày, hoặc sinh trưởng, hoặc đen sẫm, hoặc hôi thối, hoặc

bị cầm thú xé, rĩa.

Chúng sanh thưa:

- Dạ thưa đại vương! Con ngày xưa đã thấy.

Vua bảo:

- Người đã hiểu biết, sao không suy xét: Ta nay còn phải sẽ chết chưa biết pháp vượt qua chết, ta nên tùy theo khả năng dựa nơi thân khẩu ý tu hành pháp thiện, được lợi ích an lạc để trong chánh đạo lâu dài.

Chúng sanh thưa:

- Thưa đại vương: Con ngày xưa do buông thả nên không thể hành thiện.

Diêm vương bảo:

- Người hành nghiệp tà ác, tự tạo tự tăng trưởng. Nghiệp ấy không phải cha mẹ tạo, không phải do quốc vương tạo, không phải do chư Thiên tạo, không phải do các Sa-môn, Bà-la-môn quá cố tạo ra, mà chính là người tự tạo tác tự thọ nhận, tuy không mong cầu nhưng quả báo quyết định phải đến.

Vua Diêm-la, nhân nơi vị Thiên sứ thứ tư này để quả trách chỉ dạy chúng sanh kia xong, lại nhân nơi vị Thiên sứ thứ năm, dạy khuyên về chánh thiện, bảo chúng sanh họ:

- Các người trước đây không thấy vị Thiên sứ thứ năm, đã đi đến trong cõi người ư?

- Thưa đại vương trước đây con không thấy.

Diêm vương nói:

- Người, ngày xưa ở trong cõi người, không thấy các trường hợp người đời phạm tội như sát sanh hoặc trộm cắp, tà dâm, cho đến hoặc vọng ngữ, hoặc nói lời thô ác, bị người của vua theo dõi, bắt bớ, cột trói, đánh đập, mắng nhiếc nơi ngã tư đường rồi dẫn ra khỏi thành, theo cửa phía nam tới chỗ hành hình, đặt ngời cạnh cây nêu, tùy theo tội nặng nhẹ mà có những cách trị phạt thích hợp. hoặc đánh bằng gậy hoặc đánh bằng roi, hoặc chặt tay chân, hoặc cắt tai, mũi, cho đến xử tử.

Chúng sanh thưa:

- Dạ thưa đại vương! Ngày xưa con đã thấy.

Vua Diêm-la bảo:

- Người đã hiểu biết sao không suy xét: Quả báo hiện tại của tất cả nghiệp ác có thể thấy rõ, ta nay phụ thuộc nghiệp tùy vận hành của nghiệp lực, với các nghiệp hoặc nghiệp hoặc ác đã tạo, nơi đời vị lai như nhân mà thọ sanh.

Chúng sanh thưa:

- Đại vương! Con ngày xưa do buông thả nên không thể hành thiện.

Vua Diêm la bảo:

- Người hành nghiệp tà ác, tự tạo tự tăng trưởng. Nghiệp ấy không phải do cha mẹ tạo, không phải do quốc vương tạo, không phải do chư Thiên tạo, không phải do các Sa môn, Bà la môn, quá cố tạo ra, mà chính là người tự tạo tác tự thọ nhận, tuy không mong cầu, nhưng quả báo quyết định phải đến.

Vua Diêm la nói như vậy rồi, trụ nơi tâm xả.

Lúc ấy ngục tốt liền bắt tội nhân này treo ngược, hướng xuống phía dưới vào địa ngục Cánh sanh (chết đi sống lại). Địa ngục có bốn cửa nơi bốn góc, thành sắt bao quanh trên dưới đều là sắt, ngày đêm thiêu đốt, luôn phát ra ánh lửa sáng rực, trong địa ngục này, tội nhân tùy theo sự ngăn cách của sợi dây đang bị các thứ búa nhọn dao lớn đâm chém, máu thịt đều hết, chỉ còn lại xương gân, khốn khổ khó chịu, bất tỉnh liền chết, khi đó, có ngọn gió lạnh thổi tới, máu thịt của tội nhân trở lại như cũ. Tội nhân nhận lấy sự tàn hại ấy với nỗi khổ não mỗi lúc càng tăng thêm, cho đến chỗ thọ báo của nghiệp ác chưa hết thì dù cầu mong chết cũng không được.

Ngày trước hành nghiệp gì mà phải nhận lấy quả báo này, khiến các chúng sanh trong địa ngục kia? Do ngày trước ở trong cõi người khinh mạn cha mẹ, cùng các vị Sa-môn, Bà-la-môn, không cung kính các bậc tôn trưởng thân hữu, không tu chánh thiện và nghiệp phước đức, không sanh sợ hãi các việc ác của hiện tại, và tội lỗi của vị lai, không hành bố thí, không tu phước đức, không thọ bát trai, không trì năm giới. Do các nghiệp thuộc phẩm hạ như vậy, nên sanh trong địa ngục này, nhận lấy sự tàn hại ấy với vô số khốn khổ.

Tiếp theo, do tội thêm nặng nên sanh vào các địa ngục.

Địa ngục thứ hai là Hắc đẳng.

Địa ngục thứ ba là Tụ khái

Địa ngục thứ tư là Khiếu Hoán

Địa ngục thứ năm là Đại Khiếu Hoán

Địa ngục thứ sáu là Thiêu Nhiệt

Địa ngục thứ bảy là Đại Thiêu Nhiệt

Địa ngục thứ tám là A-tỳ-chỉ.

Ngục A-tỳ chỉ này có bốn cửa nơi bốn góc, thành sắt bao quanh, trên dưới đều là sắt, ngày đêm thiêu đốt, lửa sáng rực đầy khắp. Trong

ấy tội nhân chồng chất vô lượng trăm ngàn lớp để nhận lấy sự thiêu đốt, cũng như đồng củi bị đốt cháy, cũng như nung luyện sắt. Qua một ngày đêm thì thân của các tội nhân kia bị thiêu đốt cũng lại như thế.

Đức Phật bảo các Tỳ khưu

- Địa ngục A-tỳ chỉ ấy, hoặc nơi cửa phía Đông vừa mở ra, tội nhân thấy rồi, liền hướng về phía cửa ấy mà chạy đến, nhằm tìm nơi chốn nương dựa, tìm nơi chốn cứu giúp, cầu tìm nẻo ra khỏi, nhưng chạy chưa tới thì cửa lại đóng kín. Các cửa phía Tây Nam, Bắc cũng lại như thế. Tội nhân thấy sự việc ấy rồi, mọi thứ hy vọng đều dứt hết, thân tâm khổ não, kêu gào thảm thiết, vô lượng ngàn năm luôn phải nhận lấy các thứ thống khổ dữ dội như thế, khó có thể nhẫn chịu, vô cùng kịch liệt, cho đến chỗ thọ nhận quả báo của nghiệp ác chưa hết thì dù cầu chết cũng không được.

Ngày trước hành nghiệp gì mà phải nhận lấy quả báo ấy?

Ngày trước ở trong cõi người phỉ báng cười cợt các bậc Tiên nhân tinh tấn, hoặc phụ bạc ân nghĩa, hoặc phản nghịch sát hại bạn thân luôn yêu mến mình. Địa ngục đại A-tỳ này là nơi chốn theo đúng nghiệp đã tạo, là nhân phước tiện nên thọ sanh trong đó. Lại có vô số quả báo của nghiệp ác, nên thọ sanh ở đấy.

Lại nữa, các nghiệp tăng thượng chiêu cảm nên sanh trong địa ngục ấy. Sanh nơi cõi đó rồi thì nhận lấy vô số báo bất thiện. Nhận lấy chánh báo xong ra khỏi địa ngục lớn, do nghiệp tàn dư, nên phải vào bốn viên cách. Trước tiên là vào ngục Nhiệt khô, tro nóng ngập tới đầu gối, phần dưới đầu gối bị thiêu đốt rữa nát như sáp ong ném vào lửa. Nếu khi đưa chân lên thì da thịt trở lại như cũ.

Trong địa ngục này các tội nhân tìm kiếm chỗ nương dựa, nơi cứu vớt để nhằm ra khỏi, nên rảo chạy khắp chốn, qua vô số do tuần, thấy hầm sâu đầy phân dơ, khắp mặt đất đều đầy đầy xác chết, phân dơ. Ở đây có loại trùng tên là Như-ong-cưu-trá, nhiều vô số kể, hình dạng giống như rắn dài, thân trắng đầu đen, miệng như lưỡi kiếm nhọn, luôn ngẩng đầu há to miệng chờ các tội nhân tới. Tội nhân vào nơi này rồi thì bị trùng đâm thủng da xuyên qua thịt, phá vỡ xương để hút tủy. Thời gian nhận chịu khổ ấy là vô số ngàn năm, luôn kêu gào lớn tiếng, cho đến nghiệp ác chưa hết thì dù cầu chết cũng không được. Ra khỏi ngục này rồi thì gặp phải Rừng lá đao, do tìm cầu nơi nương dựa, chốn cứu vớt để mong ra khỏi, nên các tội nhân hướng về phía rừng kia, vội vàng chạy đến. Dọc đường họ đã bị vô số gai nhọn đâm thủng da thịt nơi hai chân, tới rừng đao kiếm, khi ấy có ngọn gió nóng thổi tới rung động các

cây kiếm. Gió chạm vào như lửa đốt khiến toàn thân cháy khô, rừng kiếm lại mưa xuống vô số đao kiếm đâm chém thân thể tội nhân, theo chỗ đi đến, da thịt đều tan nát. Nhận chịu sự tàn hại như vậy trải qua vô số ngàn năm, luôn gào thét kêu la, cho đến nếu nghiệp ác chưa dứt thì dù chết cũng không được. Lại có đủ loại cầm thú cắn xé rúc rĩa nơi thân, đều như trước đã nói.

Ra khỏi Ngục này rồi thì gặp phải dòng sông đầy ắp tro nóng đang sục sôi dâng trào, đám tội nhân vì tìm kiếm nơi nương nhờ, cứu vớt, mong muốn ra khỏi, nên vội vã chạy về phía dòng sông, ào xuống nước, lặn hụp dập dềnh như những hạt đậu bị đun chín, trên bờ có các ngục tốt, tay cầm chặt lưới sắt, chặn bắt các tội nhân muốn ra khỏi nơi đây, dồn đống nơi bờ sắt. Ngục tốt hỏi tội nhân:

- Người đang cần thứ gì?

Tội nhân thưa:

- Tôi đang đói lắm, không thể chịu nổi!

Tức thì Ngục tốt dùng kim sắt tách miệng tội nhân ra rồi ấn viên sắt nóng vào, viên sắt nóng nướn vào đến đâu thì môi, lưỡi, tim, gan, ruột, dạ dày v.v... thấy đều cháy khô. Viên sắt nóng lại rơi xuống hậu môn rồi ra ngoài. Trường hợp tội nhân kêu khát, ngục tốt cho uống nước sắt nung chảy cũng lại như vậy. Vô số hàng hàng năm luôn kêu la gào thét. Nhận chịu sự khốn khổ ấy, cho đến nếu quả báo của nghiệp ác chưa hết thì dù cầu chết cũng không được.

Ra khỏi ngục này thì gặp phải ngục Trung gian hạ, cũng như khu chợ lớn, bên trong có rừng cây tên là Thiểm Phù lê, ở đấy có ngục tốt nắm chặt cánh tay tội nhân kéo lên kéo xuống, đều như trước đã nói. Lại có cái vạc sắt lớn chứa đầy nước nhựa sôi sùng sục. Ngục tốt bắt tội nhân quăng vào trong vạc, tội nhân bị đun sôi như thế đủ năm trăm năm, mới được tạm ngoi ra mặt nước, lúc ấy, vừa được nghe gọi sao không hẹn gọi mỗi lần như thế lại bị chìm sâu trong nước.

Lại có tội nhân, hoặc nằm ngửa, nằm sấp, ngục tốt dùng đinh sắt nóng đỏ rực đóng khắp thân thể, rồi kéo bỏ nơi đất sắt nóng, hoặc kéo lưới tội nhân như kéo miếng da bò lớn, còn thân thể thì nằm dài trên đất dùng vô số đinh đỏ rực đóng vào người.

Lại có tội nhân khắp thân bị chặt, chém như những lông mía lại có tội nhân, ngục tốt vừa chém, chặt, đưa đao xuống thì đầu đứt, giơ đao lên thì đầu sanh, do cách chém giết này nên số lượng đầu chất đống như núi, số lượng tay chân cũng thế.

Lại có tội nhân da bị lột vung vãi khắp mặt đất, thịt bị đao cắt xé

tụ thành đồng trên da.

Lại có tội nhân nằm đầy trong thuyền nhỏ, ngục tốt bèn bắt ra, dùng chày đâm giã cho nát vụn.

Lại có tội nhân bị các ngục tốt dùng gậy đánh đập vây quanh, giống như săn bắt thú.

Đó là các tội nhân nhận chịu sự tàn hại với các thứ khổ não hết sức dữ dội khó có thể chịu nổi, cho đến quả báo của nghiệp ác chưa hết thì dù cầu mong chết cũng không được.

Ngày trước hành nghiệp gì mà phải nhận chịu tội báo như thế?

Ngày trước ở trong cõi người tạo tác mười ác, do phẩm nhẹ nên không chiêu cảm nơi ngục lớn, mà sanh ở đây. Hoặc đã thọ quả báo nơi địa ngục lớn xong, do nghiệp tàn dư nên thọ sanh ở đây, sanh vào đây rồi thì thọ nhận đủ vô số quả báo của nghiệp tàn dư ấy.

Bấy giờ, Đức Phật nói với các Tỳ khưu:

- Vua Diêm la luôn phát nguyện: Ta vào thời gian nào sẽ ra khỏi chốn này, được sanh vào cõi người, đồng loại với con người, sanh nơi nhà giàu sang có nhiều của cải, vật báu, thân hình đẹp đẽ, đủ tướng an lạc, xe cộ đầy đủ, chân không giẫm đất. Tuổi tác càng lớn, sáu căn thành thục, đã hành bố thí, tạo các công đức, cạo bỏ râu tóc, mặc đủ pháp y, do Trí chánh tín nên lìa bỏ nhà ở, nhận pháp không nhà. Đã xuất gia rồi, nguyện ta chứng đắc phạm hạnh rất ráo, giống như các thiện nam thời trước, xuất gia đắc đạo, phạm hạnh trọn đủ. Lúc này đức Thế tôn nói kệ:

*Vì sao tạo nghiệp này
Hiện đời sanh ưu hối
Vị lai phải kêu la
Nhận vô số quả khổ.
Nghiệp ác lúc chưa chín
Người ngu nói vị ngon
Nghiệp ấy đã chín rồi
Mới biết là khổ nạn
Lúc mới tạo nghiệp ác.
Không như lửa liền đốt
Như tro phủ tên lửa
Theo đuổi thiêu tội nhân.
Tội nhân nhiều tuệ sáng
Tất cả bị tổn hại
Đền tổn tự thiện căn*

*Như cây chuối kết trái.
Trí ác hành tự tổn
Cũng như trị oán gia
Khởi tạo các nghiệp ác
Năng cảm khổ vị lai
Hành khổ, nghiệp thiện tốt.
Hiện tại tâm không hối
Vị lai nhận quả báo
Luôn hoan hỷ, an lạc.
Như Lai, thầy trời, người.
Thấy như thật ấy rồi
Nên nói Ngục Diêm la
Trụ xứ kẻ tạo ác.
Phẩm Địa ngục xong*

